

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ତୁମେମାନେ ସର୍ତ୍ତା-ସର୍ତ୍ତା ରାଜକ୍ଷି ଅଟ, ତୁମର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ହେଲା ତପସ୍ୟା କରିବା, ତପସ୍ୟା ଦ୍ଵାରା ହିଁ ପୂଜା ପାଇବା ଯୋଗ୍ୟ ହେବ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- କେଉଁ ପୁରୁଷାରଥ ସଦାକାଳ ପାଇଁ ତୁମକୁ ପୂଜନ ଯୋଗ୍ୟ କରିଦେଉଛି ?

ଉତ୍ତର:- ଆତ୍ମାର ଉନ୍ନତି ନିଶ୍ଚୟ କରିବା ଅଥବା ତମୋପ୍ରଧାନ ଆତ୍ମାକୁ ସତ୍ତ୍ଵପ୍ରଧାନ କରିବାର ପୁରୁଷାରଥ କର ତେବେ ସଦାକାଳ ପାଇଁ ପୂଜା ପାଇବା ଯୋଗ୍ୟ ହୋଇଯିବ । ଯେଉଁମାନେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଅବହେଳା କରିବେ ସେମାନେ ବହୁତ କାନଦିବେ । ଯଦି ପୁରୁଷାରଥ କରି ପାସ ନ ହେଲ, ଧର୍ମରାଜତ୍ଵ ଦ୍ଵାରା ଦଣ୍ଡିତ ହେଲ ତେବେ ଦଣ୍ଡ ପାଉଥିବା ଆତ୍ମା ପୂଜା ପାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଯିଏ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରିବେ ସେମାନେ ଲଜ୍ୟରେ ମୁଗ୍ଧ ଟେକି ପାରିବେ ନାହିଁ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ଆତ୍ମାର ପିତା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ କହୁଛନ୍ତି -- ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କର । ପ୍ରଥମେ ଆତ୍ମା ପରେ ଶରୀର । ଯେଉଁଠି ବି ହେଉ, ପରଦର୍ଶନୀ ଅଥବା ମିଷ୍ଟୁଦିଶ୍ଵମ୍ରେ, କଳାସରେ ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ଏହି ସାବଧାନୀ ଦେବାକୁ ହେବ ଯେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ବାବାତ୍ମା ମନେ ପକାଅ । ପିଲାମାନେ ଯେତେବେଳେ କଳାସରେ ବସୁଛନ୍ତି ସମସ୍ତେ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହୋଇ ବସୁ ନାହାନ୍ତି । ଏଠାରେ ବସିଥିଲେ ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧି କୁଆଡେ କୁଆଡେ ଚାଲିଯାଉଛି । ସତ୍ତ୍ଵଗୁଣମାନଙ୍କରେ ମଧ୍ୟ ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସାଧୁ ଆଦି ନ ଆସିଥାନ୍ତି ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବସି କଣ କରିଥାନ୍ତି । ମନରେ କୌଣସି ନାଁ କୌଣସି ବିଚାର ଚାଲୁଥାଏ । ପୁଣି ସାଧୁ ଆସିଗଲା ପରେ କଥା ଆଦି ଶୁଣିବାରେ ଲାଗିଯାନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ଏସବୁ ହେଲା ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଶୁଣିବା-ଶୁଣାଇବାର କଥା । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏସବୁ ହେଉଛି କୃତ୍ରିମ ଅର୍ଥାତ୍ ସମାରକୀ ମାତ୍ର । ଏଥିରେ କିଛି ବି ସାରାଂଶ ନାହିଁ । ଦୀପାବଳୀକୁ ମଧ୍ୟ ସମାରକୀ ରୂପରେ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଇଛନ୍ତି -- ଜ୍ଞାନର ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ଖୋଲିବା ଦରକାର ଯେପରି ଘରେ-ଘରେ ପ୍ରକାଶ ହେବ । ଏବେ ତ ଘରେ-ଘରେ ଅନ୍ଧକାର ହିଁ ଅନ୍ଧକାର ରହିଛି । ଏସବୁ ବାହାରର ପ୍ରକାଶ । ତୁମେ ନିଜର ଉନ୍ନତିକୁ ନିଶ୍ଚୟ କରିବା ପାଇଁ ବିଲକ୍ଷ୍ମ ଶାନ୍ତ ହୋଇ ବସୁଛ । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ସାଧୁଧର୍ମରେ ସ୍ଥିତ ରହିଲେ ପାପ କଟିଯିବ । ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମମାନଙ୍କର ପାପ ଏହି ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ଦ୍ଵାରା ହିଁ କଟିବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଆତ୍ମାର ଉନ୍ନତି ଲିଭିଯାଇଛି ନା । ଶକ୍ତି ରୂପି ପେଟ୍‌ରୋଲ୍ ଶେଷ ହୋଇଯାଇଛି । ତାହା ପୁଣି ଭରିଯିବ କାହିଁକି ନା ଆତ୍ମା ପବିତ୍ର ହୋଇଯାଉଛି । କେତେ ରାତି-ଦିନର ଫରକ ରହିଛି । ଏବେ ଲକ୍ଷ୍ମୀତ୍ମକର କେତେ ପୂଜା ହେଉଛି । କେତେକ ସନ୍ତାନ ଲେଖୁଛନ୍ତି ଲକ୍ଷ୍ମୀ ବତ, ନା ମା ସରସ୍ଵତୀ ବତ । ଲକ୍ଷ୍ମୀ ତ ଜଣେ ଯିଏକି ଶ୍ରୀ ନାରାୟଣତ୍ମକର ଯୁଗଳ । ତେଣୁ ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀତ୍ମକୁ ପୂଜା କରିବା ସମୟରେ ଟି ଭୁଜା ଦେଖାଇଥାନ୍ତି । ଏଥିରେ ଭରସା ଆସିଯାଉଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ତାହାକୁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣତ୍ମକର ପୂଜା କୁହାଯାଏ । ସିଏ ଚତୁର୍ଭୁଜ ଅଟନ୍ତି ନା — ଦୁଇଜଣ ଏକତ୍ର ଅଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟ କିଛି ହେଲେ ବୁଝୁ ନାହାନ୍ତି । ବେହଦର ବାବା କହୁଛନ୍ତି, ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ଅଜ୍ଞାନୀ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଲୌକିକ ପିତା କେବେ ସାରା ଦୁନିଆର ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ କଣ ଅଜ୍ଞାନ ବୋଲି କହିବେ କି! ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ — ବିଶ୍ଵର ପିତା କିଏ? ସିଏ ନିଜେ ଏଠାକୁ ଆସି କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପିତା, ତୁମେ ସମସ୍ତେ ମୋର ସନ୍ତାନ ଅଟ । ସାଧୁମାନେ ତ କହିଦେବେ ସମସ୍ତେ ଭଗବାନ ହିଁ ଭଗବାନ ଅଟନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ବେହଦର ବାବା ବେହଦର ଜ୍ଞାନ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ତ ଦେହ-ଅଭିମାନ ରହୁଛି — ମୁଁ ଅମ୍ଭ ଅଟେ... । ଶରୀରର ଯେଉଁ ନାମ ରହିଛି, ସେହି ଅନୁସାରେ ଚାଲୁଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ଶିବବାବା ତ ନିରାକାର, ପରମଆତ୍ମା ଅଟନ୍ତି । ସେହି ପରମଆତ୍ମାଙ୍କର ନାମ ହେଲା ଶିବ । ଏକମାତ୍ର ଶିବବାବାଙ୍କର ହିଁ ଆତ୍ମା ଉପରେ ନାମ ରଖାଯାଇଛି । ବାସ୍ତବେ ହେଉଛନ୍ତି ପରମ ଆତ୍ମା ଅର୍ଥାତ୍ ପରମାତ୍ମା । ତାଙ୍କର ନାମ ହେଲା ଶିବ । ବାକି ଯେଉଁ ଢେର ସବୁ ଆତ୍ମା ଅଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କର ଶରୀରର ନାମ ରହିଛି । ଶିବବାବା ଏଠାରେ ରହୁ ନାହାନ୍ତି, ସେ ତ ପରମଧାମରୁ ଏଠାକୁ ଆସୁଛନ୍ତି । ଶିବ ଅବତରଣର ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ଏବେ ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାମାନେ ଏଠାକୁ ଅଭିନୟ କରିବାକୁ ଆସୁଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ବାବାଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଅଭିନୟ ରହିଛି । ବାବା ତ ଏଠାରେ ବହୁତ ବଡ଼ କାମ କରୁଛନ୍ତି । ଯଦି ଅବତାର ମାନୁଛନ୍ତି ତେବେ ତାଙ୍କର ଛୁଟି ଦିନ ଏବଂ ଷ୍ଟାମ୍ପ ଆଦି ହେବା ଦରକାର । ସବୁ ଦେଶରେ ଛୁଟି ଦିନ ହେବା ଉଚିତ କାହିଁକି ନା ବାବା ତ ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତି ଦାତା ଅଟନ୍ତି ନା । କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କର ଜନ୍ମ ଦିନ ଏବଂ ଫେରିଯିବାର ତିଥି ତାରିଖ ଆଦି ଜଣା ପଡିବ ନାହିଁ କାରଣ ସେ ତ ନିଆରା ଅଟନ୍ତି ନା ସେଥିପାଇଁ କେବଳ ଶିବରାତ୍ରି ବୋଲି କହିଦେଉଛନ୍ତି । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ — ଅଧାକଳ୍ପ ବେହଦର ଦିନ ଏବଂ ଅଧାକଳ୍ପ ବେହଦର ରାତି ହେଉଛି । ରାତ୍ରି ପୁରା ହୋଇ ପୁଣି ଦିନ ଆସୁଛି । ମଝି ସମୟରେ ବାବା ଆସୁଛନ୍ତି । ଏହା ତ ସଠିକ୍ ସମୟ ଅଟେ । ପିଲା ଜନ୍ମ ହେଲେ ମୁନସିପାଲ୍‌ଟିରେ ପଞ୍ଜିକରଣ କରିଥାନ୍ତି, ପୁଣି ୬ ଦିନ ପରେ ତାର ନାମ ରଖିଥାନ୍ତି, ଯାହାକୁ ନାମକରଣ ଦିବସ ବୋଲି କୁହାଯାଉଥାଏ । କେହି ପୁଣି ଷଠି ବୋଲି କହିଥାନ୍ତି । ଭାଷା ବହୁତ ତ ରହିଛି ନା । ଲକ୍ଷ୍ମୀତ୍ମକର ପୂଜାରେ ବାଣ ଫୁଟାଇଥାନ୍ତି । ତୁମେ ପଚାରିପାରିବ ଯେ ଲକ୍ଷ୍ମୀତ୍ମକର ଯେଉଁ ପରବ ଆପଣମାନେ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି, ସେ କେବେ ସିଂହାସନରେ ବସିଥିଲେ ? ସିଂହାସନରେ ବସିବାର ରାଜ୍ୟାଧିଷ୍ଠକ ଉତ୍ସବ ପାଳନ କରିଥାନ୍ତି, ତାଙ୍କର ଜନ୍ମଦିନ ପାଳନ କରି ନଥାନ୍ତି । ଲକ୍ଷ୍ମୀତ୍ମକର ଚିତ୍ରକୁ ଆଲିରେ ରଖି

ତାଟ୍ଟକଠାରୁ ଧନ ମାଗିଥାନ୍ତି । ବାସ୍ ଆଉ କିଛି ମାଗି ନଥାନ୍ତି । ମନ୍ଦିରକୁ ଯାଇ ତାଟ୍ଟକଠାରୁ ଯଦିଓ କିଛି ମାଗିଥାନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଦୀପାବଳୀ ଦିନ ତ କେବଳ ପଇସା ମାଗିଥାନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ସିଏ କଣ ପଇସା ଦେଇଥାନ୍ତି କି! ଏହା ଯେପରି ଏକ ଭାବନା ରହିଛି... ଯଦି କେହି ଶୁଦ୍ଧ ଭାବନା ନେଇ ପୂଜା କରନ୍ତି ତେବେ ତାଟ୍ଟକୁ ଅଳ୍ପକାଳ ପାଇଁ ଧନ ମିଳି ଯାଇପାରିବ । କିନ୍ତୁ ଏହା ହେଉଛି ଅଳ୍ପକାଳର ସୁଖ । ତେବେ କେଉଁଠି ତ ସ୍ୱାସ୍ଥୀ ସୁଖ ମଧ୍ୟ ଥିବ ନା । ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ବିଷୟରେ ତ ତାଟ୍ଟକୁ କିଛି ଜଣା ହୁଁ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ସହିତ ଆଉ କେହି ତୁଳନାସ୍ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ ।

ତୁମେ ଜାଣିଛ ଅଧାକଳ୍ପ ଜ୍ଞାନ, ଅଧାକଳ୍ପ ଭକ୍ତି ଚାଲୁଛି । ପୁଣି ବୈରାଗ୍ୟ ଆସୁଛି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ଏହା ହେଉଛି ପୁରୁଣା ଛି-ଛି ଦୁନିଆ ଅର୍ଥାତ୍ ବିକାରୀ ଦୁନିଆ, ସେଥିପାଇଁ ନୂଆ ଦୁନିଆ ଦରକାର ଏବଂ ସେହି ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ବୈକୁଣ୍ଠ କୁହାଯାଉଛି, ତାକୁ ହେଉନ, ପାରାତାଳନ୍ ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଉଛି । ଏହି ଉତ୍ତମାର ପାର୍ବତ୍ୟାମାନେ ମଧ୍ୟ ଅବିନାଶୀ । ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ଏଠାରେ କିପରି ଅଭିନୟ କରୁଛୁ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି — କାହାକୁ ବି ପ୍ରବଚନୀ ଆଦି ଦେଖାଇବାକୁ ହେଲେ ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମଣ-ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । ଦୃଷ୍ଟିରେ ଜୀବନମୁକ୍ତି କିପରି ମିଳୁଛି — ଜନ୍ମ-ମରଣର ଚକ୍ରରେ ତ ନିଶ୍ଚୟ ଆସିବାକୁ ପଡିବ । ତୁମେ ସିତି ଚିତ୍ତ ଉପରେ ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଇପାରିବ । ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ହିଁ ଭକ୍ତି ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଭକ୍ତିର ଚିହ୍ନ-ବର୍ଣ୍ଣ ମଧ୍ୟ ରହିବ ନାହିଁ । ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଭକ୍ତି ଉଭୟ ଅଲଗା ଅଟେ ନା । ଏବେ ତୁମର ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ପ୍ରତି ବୈରାଗ୍ୟ ଆସୁଛି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ଏବେ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ବାପା ସରବଦା ପିଲାମାନଙ୍କର ସୁଖବାସୀ ହିଁ ହୋଇଥାନ୍ତି । ପୁଅ ପାଇଁ ବାପା କେତେ ମୁଣ୍ଡ ପିଟିଥାନ୍ତି । ପୁଅ ପାଇଁ ହିଁ ଗୁରୁତ୍ୱ ପାଖକୁ ଯାଇଥାନ୍ତି, ସାଧୁମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇଥାନ୍ତି — କେମିତି ବି ହେଉ ପୁଅଟିଏ ଜନ୍ମ ହେଉ ସେମାନେ ଭାବନ୍ତି ଯେ ପୁଅ ହେଲେ ତାଟ୍ଟକୁ ସମ୍ପତ୍ତି ଦେଇଯିବୁ, ତାକୁ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ କରିବୁ । ତେଣୁ ବାବା କେବେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଦୁଃଖ ଦେବେ କି ! ଏହା ଅସମ୍ଭବ । ତୁମେ ମାତା-ପିତା କହି କେତେ ରତିମାରୁଛ । ତେଣୁ ପିଲାମାନଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ପିତା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସୁଖର ରାସ୍ତା ହିଁ ବତାଉଛନ୍ତି । ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ସୁଖ ଦେଉଛନ୍ତି । ବାବା ହିଁ ଦୁଃଖହରତା ସୁଖକରତା ଅଟନ୍ତି । ଏହି ବିନାଶ ମଧ୍ୟ ସୁଖ ପାଇଁ । ନଚେତ୍ ମୁକ୍ତି-ଜୀବନମୁକ୍ତି କିପରି ପାଇବେ ? କିନ୍ତୁ ଏକଥା ମଧ୍ୟ କେହି କଣ ବୁଝୁଛନ୍ତି କି! ଏଠାରେ ତ ସମସ୍ତେ ଗର୍ବିତ, ଅବଳା, ଯେଉଁମାନେ କି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କରିପାରିବେ । ବାକି ବଡ଼ ଲୋକମାନଙ୍କର ଦେହର ଅଭିମାନ ଏତେ ପକ୍କା ହୋଇଗଲାଣି ଯେ ସେକଥା ନ ପଚାରିଲେ ଭଲ । ବାବା ବାରମ୍ବାର ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ତୁମେ ହେଲ ରାଜରାଜା, ରାଜା ସରବଦା ତପସ୍ୟା କରିଥାନ୍ତି । ସେମାନେ ତ ବ୍ରହ୍ମତ୍ତ୍ୱକୁ, ତତତ୍ତ୍ୱକୁ ମନେ ପକାଇଥାନ୍ତି ଅଥବା କେହି କାଳୀ ଆଦିଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ମନେ ପକାଉଥିବେ । ବହୁତ ସନ୍ତାନସ୍ତ୍ରୀ ମଧ୍ୟ ମା କାଳୀଙ୍କୁ ପୂଜା କରିଥାନ୍ତି । ମା କାଳୀ କହି ଡାକିଥାନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ବିକାରୀ । କାମ ଚିତା ଉପରେ ବସି ସବୁ କଳା ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ମା ବାପା ସନ୍ତାନ ସମୟରେ କଳା ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଏହା ବେହଦର କଥା । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କେହି ବି କଳା ନଥାନ୍ତି, ସେଠାରେ ସମୟରେ ଗୋରା । ପୁଣି ଶ୍ୟାମଳ କେବେ ହେଉଛନ୍ତି । ଏକଥା ତୁମକୁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଅଳ୍ପ-ଅଳ୍ପ ପତିତ ହୋଇ ଶେଷରେ ବିଲୁଲ୍ ହିଁ କଳା ହୋଇଯାନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ରାବଣ କାମ ଚିତାରେ ଚଢ଼ାଇ ବିଲୁଲ୍ କଳା କରିଦେଇଛି ଏବେ ପୁଣି ତୁମମାନଙ୍କୁ ମୁଁ ଜ୍ଞାନ ଚିତା ଉପରେ ବସାଉଛି । ଆତ୍ମାକୁ ହିଁ ପବିତ୍ର ହେବାକୁ ପଡୁଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ପତିତ-ପାବନ ବାବା ଆସି ପବିତ୍ର କରିବାର ମୁକ୍ତି ବତାଉଛନ୍ତି । ପାଣି କଣ ଉପାୟ ବତାଇବ କିନ୍ତୁ ତୁମେ କାହାକୁ ବୁଝାଇଲେ କୋଟିକରେ କେହି ଜଣେ ବୁଝୁଛନ୍ତି ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଉଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେମାନେ ବାବାଟ୍ଟକଠାରୁ ନିଜର ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ବରସା ନେବାକୁ ଆସିଛ । ଆଗକୁ ଗଲେ ତୁମକୁ ବହୁତ ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର ହେବ । ତୁମକୁ ନିଜର ପାଠପଢ଼ା ବିଷୟରେ ସବୁ ଜଣାପଡିଯିବ । ଯେଉଁମାନେ ଏବେ ଅବହେଳା କରୁଛନ୍ତି ସେମାନେ ବହୁତ କାନ୍ଦିବେ । ବହୁତ ଦଶତ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ନା । ପୁଣି ପଦ ମଧ୍ୟ ଉତ୍ତର ହୋଇଯିବ । ମୁହଁ ଉଚ୍ଚ କରିପାରିବେ ନାହିଁ ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ମଧୁର ସନ୍ତାନମାନେ, ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ପାସ୍ ହୋଇଯାଅ, ଯେପରି କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଦଶତ ଭୋଗିବାକୁ ନ ପଡେ ତେବେ ଯାଇ ପୂଜା ଯୋଗ୍ୟ ହୋଇପାରିବ । ଦଶତ ଭୋଗ କଲେ କଣ ପୂଜା ହେବ କି! ସେଥିପାଇଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ପଡିବ । ନିଜ ଆତ୍ମାର ଜ୍ୟୋତିକୁ ଜାଗ୍ରତ କରିବାକୁ ହେବ । ଏବେ ଆତ୍ମା ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଇଛି, ଯାହାକୁ ସତତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ କରିବାକୁ ହେବ । ଆତ୍ମା ରୂପରେ ହେଉଛି ବିନ୍ଦୁ, ଏକ ତାରକା ସଦୃଶ । ଏହାର ଆଉ କୌଣସି ନାମ ରଖାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ଏକଥା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଯାଇଛି ଏବଂ ଏହାର ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର ମଧ୍ୟ ହୋଇଛି । ସ୍ତ୍ରୀମାନୀ ବିବେକାନନ୍ଦ ଏବଂ ରାମକୃଷ୍ଣ ପରମହଂସଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ରହିଛି । ବିବେକାନନ୍ଦ ଦେଖିଲେ ଯେ ରାମକୃଷ୍ଣଙ୍କ ଭିତରୁ ଗୋଟିଏ ଲାଲ୍ ବାହାରିଲା । ତେବେ ଆତ୍ମା ହିଁ ତ ବାହାରିଯାଏ ନା । ସେ ଭାବିଲେ ଏହା ମୋ ଭିତରେ ମିଶିଗଲା । ବାସ୍ତବରେ ଆତ୍ମା ଅନ୍ୟ ଜଣେଟ୍ଟକଠାରେ ମିଶି ଯାଇପାରିବ କି! ଆତ୍ମା ତ ଯାଇ ଅନ୍ୟ ଗର୍ବୀ ନେଇଥାଏ । ଶେଷ ସମୟରେ ତୁମେମାନେ ବହୁତ ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର କରିବ । ନାମ ଏବଂ ରୂପଠାରୁ ଅଲଗା କୌଣସି ଜିନିଷ ହିଁ ନାହିଁ । ଆକାଶ ପୋଲାର ଅଟେ, ଏହାର ମଧ୍ୟ ନାମ ରହିଛି । ଏବେ ଏକଥା ତ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ, କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ଯେଉଁ ସ୍ୱାପନା ହୋଇଆସିଛି ତାହା ତ ନିଶ୍ଚିତ ହେବ । ଆମେ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ଏବେ କରମ ଅନୁସାରେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛୁ । ଯେଉଁ ଯେଉଁ ସେକେଣ୍ଡ ଅଫ୍‌ଟିକାନ୍ତ ହେଉଛି ତାକୁ ହିଁ ଉତ୍ତମା କୁହାଯାଉଛି । ସାରା ଦୁନିଆର ଚକ୍ର ଘୁରି ଚାଲିଛି । ଏହା ୫ ହଜାର ବର୍ଷର ଚକ୍ର ଯାହାକି ଉତ୍କଳୀ ସଦୃଶ ଚାଲୁଛି । ଟିକ୍-ଟିକ୍ ହୋଇ ଚାଲିଛି, ଏବେ ମଧୁର ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ କେବଳ ବାବାଙ୍କୁ ସମରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ଚାଲିବା-ବୁଲିବା, କାମ କରିବା ସମୟରେ ବାବାଙ୍କୁ ସମରଣ କରିବାରେ ହିଁ କଲ୍ୟାଣ ରହିଛି । କିନ୍ତୁ ମାୟା ତାପୁତା ଲାଗାଇ ଦେଉଛି । ତୁମେ ହେଉଛ ବ୍ରାହ୍ମଣ, ତୁମମାନଙ୍କୁ ଉପମାରୀ ସଦୃଶ

କୀଟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ନିଜ ସମାନ ବ୍ରାହ୍ମଣ କରିବାକୁ ହେବ । ସେହି ଭରମରୀର ତ କେବଳ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ରହିଛି । ତୁମେ ହେଉଛ ପରକୃତ ବ୍ରାହ୍ମଣ । ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କୁ ହିଁ ପୁଣି ଦେବତା ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏହା ତୁମର ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ହେବାର ସଂଗମସ୍ଥା ଅଟେ । ଏଠାକୁ ତୁମେମାନେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ହେବା ପାଇଁ ଆସିଛ । ତେବେ ପ୍ରଥମେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ନିର୍ଗତି ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ରୂଟି ରହିଛି ନା । ତୁମେମାନେ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇପାରିବ । କୁହ, ତୁମ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର କୁଳ ଅଛି, ରାଜଧାନୀ ନାହିଁ । ତୁମର ଏହି କୁଳ କିଏ ସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି ? ତୁମର ମୁଖ୍ୟ କିଏ ? ଏହି ବିଷୟରେ ତୁମେମାନେ ବୁଝାଇଲେ ବହୁତ ଖୁସି ହେବେ । ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ ଦେଇଥାନ୍ତି କାହିଁକି ନା ସେମାନେ ଶାସ୍ତ୍ରର ଆଦି ଶ୍ରୁତିମାନଙ୍କୁ । ପୁରବରୁ ରାକ୍ଷୀ ବାନ୍ଧିବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ଯାଉଥିଲେ । ଆଦିକାଳି ତ କନ୍ୟାମାନେ ଯାଉଛନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ପବିତ୍ରତାର ପ୍ରତିଦ୍ୱିଷ୍ଟା କରିବେ ତୁମେ ସେମାନଙ୍କୁ ହିଁ ରାକ୍ଷୀ ବାନ୍ଧିବା ଉଚିତ୍ । ପ୍ରତିଦ୍ୱିଷ୍ଟା ନିର୍ଗତି କରିବାକୁ ହିଁ ପଡ଼ିବ । ଭାରତକୁ ପୁନର୍ବାର ପବିତ୍ର କରିବା ପାଇଁ ଆମେ ଏହି ପ୍ରତିଦ୍ୱିଷ୍ଟା କରୁଛୁ । ତୁମେମାନେ ନିଜେ ପବିତ୍ର ହୋଇ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ର କରାଅ । ଆଉ କାହାର ଶକ୍ତି ନାହିଁ ଯିଏକି ଏପରି କହିବେ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଏହି ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧମ ଜନ୍ମ ପବିତ୍ର ରହିଲେ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆର ମାଲିକ ହୋଇଯିବ । ଏହା ହିଁ ତୁମର ଧନ୍ଦା ଅଟେ । ଏପରି କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ କେଉଁଠି ନାହାନ୍ତି । ତୁମକୁ ଯାଇ ଏହି ପ୍ରତିଦ୍ୱିଷ୍ଟା ହିଁ କରିବାକୁ ହେବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି କାମ ମହାଶତ୍ରୁ, ଏହା ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାକୁ ହେବ । ଏହା ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କଲେ ହିଁ ତୁମେ ଜଗଦ୍ଭିତ୍ ହେବ । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ନିର୍ଗତି ଭାବରେ ପୁରବ ଜନ୍ମରେ ପୁରୁଷାରଥ କରିଥିଲେ ସେଥିପାଇଁ ତ ଏପରି ହୋଇଛନ୍ତି ନା । ଏବେ ତୁମେ କହିପାରିବ — କେଉଁ କର୍ମ ଦ୍ୱାରା ଏମାନଙ୍କୁ ଏହି ପଦ ମିଳିଛି, ଏଥିରେ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ବର କୌଣସି କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ତୁମେମାନେ ଦୀପାବଳୀରେ ଖୁସି ହେଉ ନାହିଁ । ତୁମେ ତ ଖୁସି ହେଉଛ — ଆମେ ବାବାଙ୍କର ହୋଇଛୁ, ତାଙ୍କଠାରୁ ବରଷା ପାଉଛୁ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ମନୁଷ୍ୟ କେତେ ଖର୍ଚ୍ଚ କରୁଛନ୍ତି । କେତେ କ୍ଷତି ମଧ୍ୟ ହୋଇଯାଉଛି । ନିଆଁ ଲାଗିଯାଉଛି । କିନ୍ତୁ କିଛିହେଲେ ବୁଝୁ ନାହାନ୍ତି ।

ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମେ ପୁନର୍ବାର ନିଜର ନୂଆ ଘରକୁ ଯିବୁ । ଚକ୍ର ପୁଣି ଅବିକଳ ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେବ । ଏହା ବେହଦର ଚଳଚ୍ଚିତ୍ର ଅଟେ । ବେହଦର ସ୍ଥଳାତ୍ ଅଟେ । ତୁମେମାନେ ବେହଦର ବାବାଙ୍କର ହୋଇଛ, ତେଣୁ ଅପାର ଖୁସି ହେବା ଉଚିତ୍ । ଆମେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ବରଷା ନିର୍ଗତି ନେବୁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପୁରୁଷାରଥ ଦ୍ୱାରା ଯାହା ଚାହୁଁଛ ତାହା ନିଅ । ତୁମକୁ ପୁରୁଷାରଥ ନିର୍ଗତି କରିବାକୁ ହେବ । ପୁରୁଷାରଥ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତୁମେ ଉଚ୍ଚ ହୋଇପାରିବ । ଏହି (ବୁଢ଼ା) ବାବା ଏତେ ଉଚ୍ଚ ହୋଇପାରିଲେ, ତୁମେମାନେ କାହିଁକି ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଆରୁ—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାତାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ବାବା ଯେପରି ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ସୁଖଦାୟୀ ଅଟନ୍ତି, ସେହିପରି ସୁଖଦାୟୀ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମୁକ୍ତି-ଜୀବନମୁକ୍ତିର ରାସ୍ତା ବତାଇବାକୁ ହେବ ।

(୨) ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେବା ପାଇଁ ତପସ୍ୟା କରିବାକୁ ହେବ । ଏହି ପୁରୁଣା ଛି-ଛି ଦୁନିଆରୁ ବେହଦର ବୈରାଗୀ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ବରଦାନ:- ଦିବ୍ୟଗୁଣର ଆବାହନ ଦ୍ୱାରା ସର୍ବ ଅବଗୁଣ ଗୁଡ଼ିକୁ ଆହୁତି ଦେଇ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ଆତ୍ମା ହୁଅ । ଯେପରି ଦୀପାବଳୀରେ ବିଶେଷ ଭାବରେ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଉପରେ ଧ୍ୟାନ ଦେବା ସହିତ ସାରା ବର୍ଷର ଆଶ୍ଚ ଉପରେ ମଧ୍ୟ ଧ୍ୟାନ ଦେଇଥାନ୍ତି । ସେହିପରି ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ସବୁ ପ୍ରକାରର ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ସହିତ ରୋଜଗାର ଅର୍ଥାତ୍ ଭବିଷ୍ୟତ ପାଇଁ ପ୍ରାରବ୍ଧ ଜମା କରିବାର ଲକ୍ଷ୍ୟ ରଖି ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ଆତ୍ମା ହୁଅ କାରଣ ସନ୍ତୁଷ୍ଟତା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସର୍ବ ଦିବ୍ୟଗୁଣର ଆବାହନ କରିପାରିବ ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଆପେ ଆପେ ଅବଗୁଣ ଗୁଡ଼ିକର ଆହୁତି ଅର୍ଥାତ୍ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ହୋଇଯିବ । ଆତ୍ମା ଭିତରେ ଯେଉଁ ସବୁ ଦୋଷ-ଦୁର୍ବଳତା, ନିର୍ବଳତା, କୋମଳତା ରହିଯାଇଛି ସେଗୁଡ଼ିକୁ ସମାପ୍ତ କରି ଏବେ ନୂତନ ଖାତା ଆରମ୍ଭ କର ଏବଂ ନୂତନ ସଂସ୍କାର ରୂପକ ନୂତନ ବସ୍ତ୍ରର ଧାରଣ କରି ସର୍ବତ୍ର ଦୀପାବଳୀ ପାଳନ କର ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଯଦି ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ଆସନ ଉପରେ ସର୍ବଦା ସ୍ଥିତ ରହିବାକୁ ଚାହୁଁଛ ତେବେ ଦୃଢ଼ ସଂକଳ୍ପର ବେଲ୍ଟକୁ ଭଲ ଭାବରେ ବାନ୍ଧି ଦିଅ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***